

BĂJENESCU, I. TITU-MARIUS

M-am născut la Câmpina (județul Prahova), la 2 aprilie 1933; în acea vreme, tatăl meu - Băjenescu T. Ioan - era sublocotenent de transmisiuni, iar mama mea – Băjenescu Lelia-Constanța (născută Petrescu) – era de profesie casnică, cu o solidă educație și cultură generală - și vorbind curent germana și franceza.

Înainte de a vorbi despre mine (și pentru a explica de ce donația bibliotecii mele este destinată UTM), va trebui să deschid o paranteză pentru a prezenta personalitatea părinților mei, dar – mai cu seamă – a tatălui meu.

După 23 august 1944, regimentul de transmisiuni al cărui locțiitor de comandant era colonelul Băjenescu (tatăl meu) este trimis pe frontul de vest, urmărindu-i pe nemți până aproape de Budapesta. El este rănit - pentru a doua oară - în bătălia de la Hódmezővásárhely, la forțarea Tisei; pentru vitejia și abnegația de care a dat dovadă, tatăl meu este avansat la gradul de colonel „cu stea” (în așteptarea avansării la gradul de general care urma să-i fie curând acordat), citat prin ordin de zi pe armata română și trimis în țară, pentru a-și reface sănătatea.

La începutul anului 1945, colonelul Băjenescu T. Ioan este detașat la Cluj, în calitate de comandant al regimentului de transmisiuni din această garnizoană. A sosit apoi 6 martie, cu înscăunarea la putere a așa-zisului guvern „*de largă concentrare democratică*”, condus de Petru Groza. Imediat după preluarea puterii de către partidul comunist român (PCR), Ministerul Apărării Naționale a fost rebotezat Ministerul Forțelor Armate, iar vechile cadre „regale” ale Armatei au fost trecute în „cadrul disponibil” (înțelegeți: au fost scoase din rândul ofițerilor de carieră și înlocuite cu persoane care ascultau și executau orbește ordinele PCR). Mai mult decât atât, mulți dintre ofițerii „regaliști” (printre care și tatăl meu, ofițer de stat-major) neavând încă vârsta de pensie, au fost lipsiți de pensie și de orice sprijin material. Cum colonelul Băjenescu fusese, puțin mai înainte, avansat la gradul de „colonel cu stea”, [figura așadar pe lista de avansare la gradul de general, la prima ocazie, fiind propus – în același timp – pentru ordinul „Mihai Viteazul” (cea mai înaltă distincție militară de pe vremea aceea, distincție pe care însă n-a mai apucat să o primească - datorită venirii la putere a comuniștilor)] și cum noii comandanți ai armatei române (foști prizonieri de război în diviziile „Tudor Vladimirescu” și/sau „Horia, Cloșca și Crisan”, îndoctrinați prin grija „tătucului” Stalin) nu-i inspirau încredere tatălui meu, din mândrie, el și-a dat demisia din armată. (Iar eu am tras ponoasele de pe urma „originii mele sociale nesănătoase” toată viața de elev, de student și apoi de inginer – cât am lucrat în țară). Singura soluție a fost – și a rămas – emigrarea în Occident.

Cât privește activitatea tatălui meu de adevărat pionier al introducerii în România a noilor cuceriri științifice și tehnice în materie de radio-comunicații, trebuie să menționez că – împreună cu doctorul Alexandru Savopol din Craiova – el a realizat, în România - la 26 septembrie 1926 - **prima emisiune de radio-amatori pe unde scurte** [atrăgând-o în această nobilă activitate și pe mama mea (care vorbea bine franceza și germana), devenită astfel prima **femeie radio-amatoare din România**, în fonie]; tot colonelul Băjenescu a realizat și **prima emisiune de radio-difuziune din România**, pe unde medii.

Fie-mi permis să mai amintesc aici un fapt mai puțin cunoscut, dar semnificativ, din istoria fiabilității în România, fapt care face onoare unei adevărate munci de pionierat precursor în încercările de fiabilitate ale sistemelor electronice și de telecomunicații. Tatăl meu a fost împuternicit - la începutul celui de al doilea război mondial - de către Ministerul Apărării Naționale, să determine care sunt furnizorii cei mai buni și mai fiabili de stații portative de radio-emisie-recepție de mică putere, în vederea înzestrării trupelor române de transmisiuni cu asemenea echipamente tehnice moderne (pentru acea vreme). Între firmele care au răspuns la apelul internațional de oferte, se afla și întreprinderea română „Cominco“, aparținând viitorilor profesori universitari Tudor Tănăsescu și Gheorghe Cartianu. Cum stațiile de radioemisie și radiorecepție urmau să funcționeze pe front, chiar în primele linii, fiabilitatea lor pe timpul intemperiilor (ploaie, furtună, ninsoare, ceață, vânturi puternice - cum ar fi Crivățul etc.) era de cea mai mare importanță. La acea vreme, nimeni nu știa ce înseamnă - cu adevărat - *fiabilitate* și, cu atât mai puțin, *teste* sau *încercări de fiabilitate*. Plecând de la practica sa de radioamator de fiecare zi, cu o clarviziune remarcabilă, pentru a simula efectul precipitațiilor atmosferice, la o temperatură ambiantă de cca +25°C, tatăl meu (**adevărat precursor al viitoarelor teste de fiabilitate**), a pus în funcțiune un eșantion din stațiile radio-portative, a măsurat intensitatea câmpului radiat de fiecare stație radioemițătoare, sensibilitatea (în $\mu\text{V/m}$) a fiecărei stații de radiorecepție, le-a instalat într-o cadă de baie și a lăsat să curgă apa dușului asupra stațiilor radio-portative timp de 12 ore. Acele stații radio care continuau să funcționeze (bine!) după această încercare de fiabilitate, erau supuse - în continuare - la alte teste, specificate într-un protocol ad-hoc. Într-unul din protocoale - semnat de toți participanții - au fost consemnate seriile aparatelor, ora și minutul începerii încercării și ora la care urma să se facă, a doua zi, controlul de bună funcționare, după „ploaie“ neîntreruptă urmând să se măsoare „bătaia“, intensitatea câmpului electromagnetic etc. ale fiecărei stații radio. Domnii Tănăsescu și Cartianu, crezând că vor reuși să-l „păcălească“ pe tatăl meu, imediat după ce el a plecat, au închis robinetul dușului (astfel încât, peste noapte, n-a curs nici o picătură de

apă), au venit a doua zi în zori, puțină vreme înainte de sosirea ofițerului Băjenescu, și au redeschis robinetul, astfel încât toată lumea să aibă impresia că apa dușului a curs fără întreruperi, toată noaptea. Dar „socoteala de acasă nu s-a potrivit cu cea din târg“, deoarece inspiratul și experimentatul colonel Băjenescu avusese grijă să citească contorul de apă, înainte și după efectuarea testului de fiabilitate..... Așa se face că întreprinderea „Cominco“ a fost eliminată din concurs, iar eu - mulți ani de zile după aceea - devenit studentul profesorilor Tănăsescu și Cartianu - a trebuit să plătesc „oalele sparte“, prin note și subiecte „aranjate pe măsură“ de către respectivii domni profesori, la examenele mele de specialitate, în amintirea aceluia „nefericit“ (dar celebru) test precursor de fiabilitate.....

Revenind la persoana mea, trebuie să menționez că – la terminarea facultății de electronică și telecomunicații, după examenul de stat și obținerea titlului de „Master of Science” – datorită notelor bune obținute, am fost repartizat la institutul de cercetări de transmisiuni („Poligonul de transmisiuni”) al armatei române, de pe șoseaua Măgurele, din București.

Cu mai mulți ani în urmă, la începutul anului 1965 (după ce, în 1961, mă căsătorisem cu Andrea-Ana, născută Bogdan, studentă la facultatea de electronică și telecomunicații, curs seral), eram cercetător la Institutul de Energetică al Academiei Române (condus de celebrul academician Remus Răduleț), în echipa și mai celebrului teoretician al automatizării prof. dr. ing. Vasile Mihai Popov (care a emigrat ulterior în Statele Unite). Într-o bună zi, am primit (în vizită, în cadrul unui proiect comun de colaborare) timp de două săptămâni, un coleg profesor doctor inginer, cercetător din Iugoslavia, Bunjo. Acesta venise împreună cu soția, astfel că - în timpul liber - soții Băjenescu i-au invitat pe soții Bunjo la spectacole, concerte sau restaurant. La sfârșitul sejurului lor în România, soții Bunjo i-au invitat pe soții Băjenescu să le întoarcă vizita, în Iugoslavia. Așa se face că, în vara anului 1965, împreună cu soția mea Andrea, am reușit să plecăm în vacanță (pentru prima oară împreună!) în Iugoslavia - considerată, pe vremea aceea, drept „Occident“ - datorită standardului ridicat de viață și a libertății cuvântului. Cum am fost de totdeauna un pasionat fotoamator și cum vizitarea unei noi țări n-a făcut decât să-mi stimuleze curiozitatea, am făcut o mulțime de diapozitive color în această vacanță de neuitat, unul mai reușit decât celălalt. Pe baza lor – după întoarcerea la București – soția mea Andrea și eu însumi am scris un „scenariu“ care făcea apel la cunoștințe istorice, culturale și geografice referitoare la nașterea Iugoslaviei și la frumusețile ei turistice, scenariu care înlănțuia prezentarea diapozitivelor. Pentru ca acest montaj de diapozitive să fie complet, era nevoie de o ilustrație muzicală adecvată, de culoare locală. Ori, cum noi n-am avut banii necesari

pentru a cumpăra din Iugoslavia respectivele discuri și/sau casete, m-am gândit să-mi procur materialul audio, necesar ilustrației muzicale, de la ambasada Iugoslaviei din București.

Zis și făcut; într-o bună zi – după ce terminasem de scris scenariul viitorului montaj de diapozitive – total inconștient de însemnătatea politică a acestui act (țin să precizez că n-am fost nici o dată membru al PCR sau al PMR), m-am prezentat la ambasada Iugoslaviei și am cerut să vorbesc cu atașatul cultural. Privit din unghiul zilelor noastre de astăzi, faptul poate părea destul de banal; pe vremea lui Ceaușescu însă, trebuia să ai un curaj nemaipomenit să intri într-o ambasadă străină, mai cu seamă când pretutindeni în România (cu doar puțină vreme mai înainte) puteau fi văzute afișe mari cu titluri de-o șchioapă care vorbeau de „Tito, călăul popoarelor Iugoslaviei“, reprezentându-l pe conducătorul Iugoslaviei cu o toporișcă de pe care se prelingeau picături de sânge, toporișca fiind legată de centura care-i înconjură un pântec enorm. În plus, la intrarea fiecărei ambasade străine se afla un milițian român și un angajat „în civil“ al celebrelor servicii de „Securitate“.

După o așteptare destul de lungă în holul clădirii ambasadei, și-a făcut apariția un funcționar iugoslav - prenumit loșka. Acesta (înțelegând greșit că eu lucrez, probabil, la studioul cinematografic de filme documentare „Alexandru Sahia“), mi-a pus la dispoziție, cu amabilitate, materialul audio - cerut sub formă de împrumut, pentru o săptămână.

Ajuns acasă cu discurile și benzile audio, am povestit, cu mândrie, soției Andrea cum am făcut rost de ele; în loc să mă laude, Andrea a început să-mi facă reproșuri pentru actul de totală inconștiență, căci - din ziua respectivă - numele Băjenescu figura în catastifele Securității, iar noi vom avea de tras, de-acum încolo, numai ponoase de pe urma acestui act „politic“ inconștient. După mai multe minute de aprigă discuție în contradictoriu, am reușit s-o mai calmez pe Andrea și în după amiaza aceleiași zile am început să selecționăm și copiem împreună materialul muzical de care aveam nevoie pentru ilustrația muzicală a montajului de diapozitive. A urmat înregistrarea pe bandă de magnetofon: pe o pistă comentariul, iar pe cea de a doua pistă - ilustrația muzicală adecvată. Cum apartamentul nostru era situat pe o stradă extrem de circulată, până noaptea târziu, înregistrarea comentariului vorbit s-a făcut după miezul nopții, când traficul străzii devenea ceva mai redus. Pentru a crea o „cameră insonorizată“, cu ajutorul unor plăpumi am înjghebat un „studiu“ acustic, ferit de zgomotele exterioare ale străzii și, practic, cu un timp de reverberație foarte scăzut. În felul acesta, înregistrarea părții vorbite a reușit foarte bine, iar înregistrarea ilustrației muzicale nu a pus probleme deosebite.

A urmat o a doua „greșală diplomatică“ din partea mea, căci - la înapoierea discurilor și casetelor prenumitului loșka - l-am invitat la noi

acasă, să vizioneze montajul de diapozitive, putând astfel să aprecieze mai bine valoarea ajutorului dat. Abia când am schimbat cărțile de vizită, loșka a reacționat cu uimire, zicând: „Aaaah, deci nu lucrați la studioul Sahia!“ Cu toate acestea, la data și ora stabilită, loșka parca mașina - cu insignele de „Corp Diplomatic“ ale ambasadei Iugoslaviei - în fața casei unde locuiam. Mai trebuie precizat că imobilul unde se afla locuința noastră era situat exact vizavi de ambasada Coreei de Nord și că patrularea milițianului respectiv se efectua - alternativ - și pe trotuarul unde era situat imobilul nostru. Așadar, toți trei (loșka, Andrea și eu) ne aflam „în mâini bune“, pentru ca faptul să fie raportat imediat Securității.

Trecând peste toate aceste „mărunte“ detalii, prenumitul loșka a fost atât de încântat de calitatea montajului de diapozitive, încât - în numele ambasadorului - ne-a invitat pe mine și pe Andrea să facem, cât de curând, încă o proiecție, de data aceasta la sediul ambasadei iugoslave și în prezența întregului personal al ambasadei.

Data exactă a proiecției a fost stabilită ulterior, la telefon, iar loșka a venit, încă o dată (!), cu mașina ambasadei, să ne ia de acasă, împreună cu aparatul nostru rudimentar de proiecție, cu magnetofonul, cu valizele de diapozitive, cu cablurile necesare funcționării etc. În sala de la ambasada iugoslavă - unde urma să aibe loc proiecția - erau vreo 40...50 persoane (salariați împreună cu familiile lor) în frunte cu ambasadorul. Proiecția a fost un adevărat succes, asistența răsplătind cu îndelungi aplauze munca depusă de noi; la sfârșit, a luat cuvântul ambasadorul pentru a mulțumi propagandei turistice de bună calitate pe care montajul de diapozitive o făcea Iugoslaviei și întrebându-ne dacă n-am fi interesați să mai facem un concediu în Iugoslavia, anul viitor. Răspunsul nostru a fost prompt: „Firește, cu multă plăcere“. După care ambasadorul - știind din discuțiile private pe care loșka le avusese cu noi, câte filme de diapozitive color „Orwo“ (din R. D. Germană) fuseseră folosite pentru realizarea montajului de diapozitive, ce anume ne mai lipsește din „dotare“, etc. - ne-a oferit un aparat italian nou-nouț de proiecție pentru diapozitive, 12 filme diapozitive color „Kodak“ (în locul celor 12 „Orwo“ folosite) și un „blitz“ electronic modern (fabricat în R. F. Germană), pentru a putea face fotografii de calitate în interiorul bisericilor, monumentelor de artă, muzeelor etc. În același timp, ambasadorul ne-a rugat să-i comunicăm, din vreme, data la care vom efectua viitorul nostru voiaj în Iugoslavia, pentru a pregăti „terenul“. Așa se face că între familia unuia din secretarii ambasadei iugoslave și familia Băjenescu s-au stabilit imediat relații de prietenie, ceea ce explică de ce eu am putut folosi ulterior apartamentul din Belgrad al acestuia, când am emigrat definitiv în Elveția.

Povestea emigrării este prea lungă pentru a fi relatată într-un CV, chiar extins; în esență, în urma unei comunicări pe care am prezentat-o la un

congres din Germania, în 1968, mai multe firme occidentale de specialitate mi-au propus contracte de cercetare. După mai bine de nouă luni de alergătură și audiențe la miniștri, la membri ai comitetului executiv al PCR (și la secretarii lor), am reușit să obțin o “plecare oficială pentru lucru” la o firmă occidentală, aleasă însă de PCR, în funcție de interesele superioare ale țării. Firma aleasă a fost “Brown Boveri”, unde am lucrat timp de 5 ani, reușind să obțin – datorită intervenției scrise a direcției “Brown Boveri” pe lângă Guvernul României – aprobarea plecării oficiale în Elveția a soției mele Andrea, în schimbul plății a 40% din salariile noastre lunare, într-un cont special, indicat de guvern.

După terminarea celor 5 ani prevăzuți în contract, eram liber să negociez un nou contract cu “Brown Boveri”, sau să încerc să mă angajez la o altă firmă. După negocierea “de tatonare” cu „Brown Boveri” (pentru a ști la ce salariu mă pot aștepta), am participat la un concurs organizat de firma “Hasler” din Berna (cea mai mare firmă de telecomunicații, din acea vreme, în întregime elvețiană) și l-am câștigat. Postul era de foarte mare răspundere și deosebită importanță, întrucât urma să înființez și să conduc primul laborator de fiabilitate din Elveția. Cum primul meu salariu la „Hasler” era mai mare decât salariul cumulat al soției și al meu, la “Brown Boveri” (și cum – între timp – devenisem tată), soția – deși era și ea ingineră în electronică și telecomunicații, a hotărât să nu mai lucreze și să se dedice educației fiicei noastre Christine.

După aproape 7 ani petrecuți la „Hasler” (devenind și un specialist cunoscut la nivel național elvețian) s-a ivit o ocazie extrem de favorabilă la Lausanne, unde – fără să fi știut dinainte sau să fi fost prevenit – am participat la un concurs organizat de unul din marii bancheri elvețieni, concurs pe care l-am câștigat. El m-a numit consilier pentru problemele de comunicații ale băncii sale, cu dublarea salariului pe care-l aveam la “Hasler” și libertatea de a circula în străinătate și a participa la congrese de specialitate, acolo unde credeam eu că este cel mai util, pentru ca firma să fie înzestrată ulterior cu cele mai moderne mijloace de comunicații pentru efectuarea de curtaje și pentru transferul banilor, în toată lumea.

Devenind treptat-treptat cunoscut și apreciat și pe plan internațional, mi-am “închiriat” apoi serviciile firmelor internaționale care aveau nevoie de ele („Messtechnik und Optoelektronik”, MTC, Telecolumbus, Messerschmitt Bölkow Blohm MBB etc.). Așa am ajuns la Londra, la Banca Europeană de Reconstrucție și Dezvoltare (BERD), unde am fost consilier de telecomunicații (privind “regulatory aspects” și problemele financiare) al primului președinte al BERD, domnul Jacques Attali. Primul contract de reconstrucție al telecomunicațiilor a fost cel pe care l-am semnat (în numele BERD) cu România, în decembrie 1990, prin care

BERD acorda un credit de 250 milioane USD, pentru refacerea și modernizarea infrastructurii de telecomunicații a României. Au urmat multe altele, practic cu aproape toate țările foste comuniste, inclusiv fostele republici sovietice.

Am fost numit ulterior profesor universitar și am activat ca „invited professor” la multe universități mari europene și/sau românești. Am dedicat mult din timpul meu liber scrierii de articole și cărți de specialitate (în engleză, germană, franceză și română) pentru a transmite tinerelor generații de specialiști măcar o parte din experiența mea și am acum satisfacția să fiu citat la bibliografia multor lucrări de doctorat din țară și din străinătate. Rezultatele originale ale activității mele științifice și tehnice au fost prezentate la numeroase congrese, conferințe și „workshops” internaționale, unde am fost adesea „chairman” sau am făcut parte din comitetul de selecție a lucrărilor prezentate; am fost Senior Member **IEEE** (Institute of Electrical and Electronics Engineers, Inc., U. S. A.), Membru al **Academiei de Științe din New York**, membru al **Uniunii Tehnice Elvețiene** cu gradul de **expert, consultant și expert internațional**; membru al **Asociației Elvețiene a jurnaliștilor specializați**; menționat - fără întrerupere, din anii 1980 și până astăzi - în « *Who's Who* », începând din 1981, în « *Who's Who in the World* », începând din 1980, în « *Who's Who in Science* », începând din 1983, în « *Who's Who in Engineering* », începând din 1984, în « *5000 Personalities of the World* », începând din 1982, în « *Community Leaders of the World* », începând din 1983, în « *Men and Women of Distinction* », începând din 1980, în « *Men of Achievement* », începând din 1986, « *Who's Who in Engineering* », « *International Who's Who of Professionals* », « *The Europe 500: Leaders for the New Century* », « *Men of Achievement* », « *Dictionary of International Biography* », « *2000 Outstanding Intellectuals of the 20th Century* », Nomination as *International Man of the Year 2000/2001*, « *Who's Who in the 21st Century* », « *21 Century Award for Achievement* », « *The Contemporary Who's Who of Professionals* » (Second Edition), « *The Cambridge Blue Book 2005* », « *International Directory of Experts and Expertise 2006* », « *International Profiles of Accomplished Leaders 2007* » și – de curând, la 7 martie 2008 – am fost selecționat drept „2008 Man of the Year” de către „American Biographical Institute” și am fost inclus în ediția inaugurală a „*International Profiles of Accomplished Leaders*” care a apărut în anul 2008.

În România, în anii 1999 și 2000 am fost nominalizat pentru **premiul « Tudor Tănăsescu » al Academiei Române**. Am fost propus pentru premiul AGIR pe anul 2003, pentru cea mai bună carte tehnică apărută.

În anul 2008, mi s-a decernat titlul de *Doctor Honoris Causa* al Academiei Tehnice Militare a României.

Last but not least, sunt un mare iubitor de cultură și muzician amator (în orele mele libere), întrucât în paralel cu liceul, am terminat și cursurile conservatoarelor de muzică din Craiova și Cluj-Napoca (clasele de vioară, dirijat, compoziție, contrapunct, muzică de cameră). Am publicat, nu demult, la o mare editură berlineză, **prima monografie în limba germană** a marelui nostru George Enescu. (Fără să mai amintesc de alte două monografii, în limbile franceză și română, apărute la Budapesta și Paris, dedicate aceluiași George Enescu). Sunt jurnalist specializat independent (*freelance*) și public – de peste 15 ani – cronici științifice și/sau cronici muzicale, în diferite ziare și/sau reviste din România și străinătate.

Aceasta este, foarte pe scurt, povestea vieții mele.

De ce am donat bibliotecii UTM biblioteca și discoteca mea personale? Pentru că de o parte și de cealaltă a Prutului se vorbește aceeași limbă română și deoarece datorită împrejurărilor economice, politice și financiare neprielnice, biblioteca UTM n-a putut fi înzestrată, la vreme, cu cărțile științifice, tehnice, de management și de literatură - română și universală - de care avea absolută nevoie și pentru că ea n-a putut ține pasul cu dezvoltarea vertiginoasă a electronicii, a informaticii și a fiabilității din ultima vreme. Pentru că am dorit să vin în sprijinul studenților și a valorosului corp profesoral al UTM, punându-le la îndemână sute și sute de cărți de specialitate a căror lipsă se resimțea. Pentru că doresc profund ca între institutele de învățământ superior din Basarabia și România să ia naștere și să se dezvolte treptat o colaborare permanentă în toate domeniile, care să aducă cercetarea științifică din Basarabia la nivelul dezvoltării europene.

Așa să ne ajute Dumnezeu!

Cărți publicate de Titu I. Băjenescu

- *Construcția magnetofonului*, Editura Tehnică, București, 1959
- ***Initiation à la fiabilité en électronique moderne***, Editions Masson, Paris / Arm, Suisse, 1978
- ***Elektronik und Zuverlässigkeit***, Hallwag Verlag, Bern und Stuttgart, 1979
- ***Problèmes de la fiabilité des composants électroniques actifs actuels***, Editions Masson, Paris / Arm, Suisse, 1980. Préface : Guy Peyrache, président du comité d'études TC56 (Fiabilité et Maintenabilité) de la CEI (Commission Electrotechnique Internationale)

- **Zuverlässigkeit in der Elektronikindustrie**, Selbstverlag, Bern, 1984; London 1993 (ediția a doua, revăzută și adăugită)
- **Zuverlässigkeit elektronischer Komponenten**, VDE-Verlag, Berlin, 1985. Geleitwort Prof. Dr. Ing. E. Schaefer, Fachhochschule Aachen
- **Datenkommunikationsnetzwerke heute und morgen**, Expert Verlag, Renningen-Malmsheim (Germania), 1994
- **Handbuch der Telematik Akronyme und Abkürzungen**. Fachpresse, Goldach, Schweiz, 1996
- **Fiabilitatea componentelor electronice**, Editura Tehnică, București, 1996. Prefața: Prof. dr. ing. Ioan Bacivarof, Șeful Catedrei de Fiabilitate de la Universitatea Politehnica, București
- **Fiabilitatea, disponibilitatea și mentenabilitatea sistemelor electronice complexe**, Editura de Vest, Timișoara, 1997
- **Managementul rețelelor moderne de telecomunicații**, Editura Teora, București, 1998: Prefața: Prof. dr. ing. Adelaida Mateescu, Șefa Catedrei de Telecomunicații de la Universitatea Politehnica, București
- **Reliability of Electronic Components** (în colaborare cu dr. ing. Marius Bâzu), Springer Verlag, Berlin, Heidelberg, New York, London, Paris, Tokyo, 1999
- **Sisteme personale de comunicații**, Editura Teora, București, 2000. Prefața: Prof. Dr. Ing. Victor Croitoru, Catedra de Telecomunicații a Universității Politehnica, București
- **Securitatea în informatică și telecomunicații** (în colaborare cu M. Borda, Catedra de Telecomunicații a Universității Tehnice din Cluj-Napoca). Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001
- **“Inteligența” distribuită și serviciile în rețelele de telecomunicații: Rețele “inteligente”**; Editura Tehnică, București, 2001
- **Tehnologiile xDSL și Internetul rapid multimedia**, Editura Tehnică, București, 2001
- **Power of Multimedia Communication: Tele-education, tele-imaging, tele-teaching, tele-training, videoconferencing**; Editura Albastră, Cluj-Napoca, 2002. Prefața: Prof. Dr. med. Miron Bogdan, President of Romanian Society for Pulmonology
- **Performanțele inteligenței artificiale: De la teorie la aplicații**; Editura Albastră, Cluj-Napoca, 2002
- **ABC bursier**, Editura Polirom, Iași, 2002. Prefața: Inginer matematician Ioan Mateescu
- **Comunicații prin satelit**, Editura «Matrix Rom», București, 2003
- **Contributions à l'histoire de l'informatique suisse**, Editions «Matrix Rom», Bucarest, 2003

- *Fiabilitatea sistemelor tehnice*, Editura «Matrix Rom», București, 2003
- *Comunicații de bandă largă. Aspecte tehnice, economice, politice și sociale*. Editura «Matrix Rom», București, 2003. Prefața: Prof. dr. ing. Virgil Dobrotă, Șeful Catedrei de Telecomunicații de la Universitatea Tehnică Cluj-Napoca
- *Progresele informaticii, criptografiei și telecomunicațiilor în secolul 20*. Editura «Matrix Rom», București, 2004
- *Bursa și strategiile investițiilor bursiere*. Cuvânt înainte: Dr. Ing. Gabriel Burlacu, Președinte al Consiliului de administrație al Societății de investiții financiare Muntenia. Editura “Matrix Rom”, București, 2006
- *Internetul, societatea informațională și societatea cunoașterii. Aspecte tehnice, economice, politice și sociale*. Editura «Matrix Rom», București, 2006. Cuvânt înainte: Profesor universitar doctor Vasile Baltac de la Universitatea București
- *Aspecte ale fiabilității componentelor și sistemelor electronice*. (În colaborare cu dr. ing. Marius Bâzu). Editura « Matrix Rom », București, 2006
- ***Georges Enesco, le cœur de la musique roumaine***; Éditions « Les 3 Orangers », Paris, 2006. Prefața: Prof. dr. Alex. Hrisanide, pianist și compozitor; profesor la departamentele de muzică ale Universităților din Amsterdam și Tilburg (Olanda)
- ***Liebe ist eine ernste und endgültige Sache - das Leben des Tonkünstlers George Enescu***. Henschel Verlag, Berlin und Leipzig, 2006. Cuvânt înainte: Ioan Holender, directorul Operei de Stat din Viena
- ***Component Reliability for Electronic Systems*** (în colaborare cu dr. ing. Marius Bâzu), Artech House, Boston and London, 2009
- ***Failure Analysis – A Practical Guide for Manufacturers of Electronic Components and Systems*** (în colaborare cu dr. ing. Marius Bâzu). John Wiley & Sons, Chichester & New York, 2011